



Arrest

nr. 101 028 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSMAN loco advocaat H. VAN DEN BERGHE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 2 mei 2011 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 31 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Abchakan, gelegen in het district Puli Alam in de provincie Logar. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

In 2010 werd uw vader drie keer aangesproken door de taliban. Ze verzochten hem om u aan hen af te staan in ruil voor geld. Omdat de taliban voordien ook al een aantal jongens uit uw dorp had meegenomen waarover nadien niets meer werd vernomen, weigerde uw vader hun verzoek. Toen ze uw vader voor de derde keer verzochten om u aan de taliban te verkopen, gaven ze hem een week bedenktijd. In die week regelde uw vader uw vertrek via een smokkelaar. Toen u enkele dagen later in de Iraanse stad Zahedan aankwam, vernam u via de smokkelaar dat de taliban in uw woning was binnengevallen. Tijdens die inval was uw moeder om het leven gekomen en hadden de taliban uw vader en broer met hen meegenomen. Via de smokkelaar reisde u verder door Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk tot u op 2 mei 2011 in België aankwam. Dezelfde dag vroeg u er asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) en foto's van de begrafenis van uw moeder en uw zuster.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 14 juni 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u meer dan 18 jaar bent, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De taskara die u voorlegde en die moet aantonen dat u in 2011/2012 (1390 in de Afghaanse kalender) als 16-jarige werd geregistreerd, volstaat niet om de geloofwaardigheid van uw bewering minderjarig te zijn te herstellen. De authenticiteit van dit identiteitsdocument wordt immers verder onderuit gehaald door de verklaringen die u hieromtrent hebt afgelegd. Zo verklaarde u dat deze taskara ongeveer één jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd opgesteld. Na uw vertrek uit uw vaderland was u één jaar onderweg voor u op 2 mei 2011 aankwam in België (CGVS 1, p. 9). Na analyse van deze taskara blijkt evenwel dat dit document werd opgesteld op 23 april 2011, minder dan twee weken voor uw aankomst in België. Deze datering is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat u het document ongeveer twee jaar voor uw aankomst in België in handen hebt gekregen. Toen u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat de officiële instantie die deze taskara had afgeleverd vermoedelijk een verkeerde datum had opgeschreven omdat men daar niet veel aandacht aan besteed (CGVS 1, p. 19), hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid allerm minst kan verhelderen. Bovendien is dit stuk onvoldoende bewijskrachtig om zondermeer de vaststelling van het medisch onderzoek te weerleggen. Immers, uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. De taskara wijzigt dan ook niets aan de conclusie dat u niet als minderjarige kan worden beschouwd. U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst kan er nogmaals worden verwezen naar de hierboven aangehaalde vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen aflegde met betrekking tot uw geboortedatum. Uit het feit dat u verklaart minderjarig te zijn en u ter staving hiervan een (ver)vals(t)e taskara hebt neergelegd waaruit blijkt dat u 16 jaar was op het moment van uw asielaanvraag, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden, hetgeen eveneens ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen.

Verder moet worden vastgesteld dat er ook bij uw overige verklaringen inzake uw persoonlijke profiel – minderjarige ongeschoolde veehouder uit het dorp Abchakan- grote vraagtekens dienen te worden geplaatst. U legde immers onder meer tegenstrijdige verklaringen af over uw scholing. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u het derde leerjaar hebt afgemaakt en één week naar het vierde leerjaar bent gegaan (CGVS 1, p. 4). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u slechts twee jaar naar school bent gegaan. U zou het tweede jaar hebben afgemaakt, maar nooit naar het derde jaar zijn gegaan (CGVS 2, p. 4). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw scholing, zet de geloofwaardigheid van uw profiel van laaggeschoolde verder op de helling. Voorts legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw werk als veehouder. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor

dat u zelf nooit koeien hebt verkocht, maar dat dit steeds door uw vader werd gedaan (CGVS 1, p. 7). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u evenwel dat u zelf koeien verkocht wanneer uw vader niet aanwezig was op jullie boerderij (CGVS 2, p. 8). Bovendien zijn uw verklaringen over de prijs waartegen jullie de dieren verkochten moeilijk in overeenstemming te brengen met de gangbare verkoopprijzen in Afghanistan. Zo verklaarde u dat de gemiddelde verkoopprijs van jullie koeien rond 100.000 Afghani lag. Dit bedrag kon volgens u oplopen tot 180.000 Afghani. Zwakkere dieren zouden nog steeds ongeveer 50.000 Afghani hebben opgebracht (CGVS 2, p. 6). Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat dat gemiddelde marktprijs van runderen schommelt tussen 16.000 en 28.000 Afghani. Toen u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat de koeien die voor dat geld worden verkocht waardeloze koeien waren die ofwel oud zijn ofwel niet meer zwanger kunnen worden en die rijp zijn voor de slacht. Vruchtbare of zwangere koeien worden volgens u voor 100.000 of 150.000 Afghani verkocht (CGVS 2, p. 11 – 12). Uit bovenvermelde informatie blijkt evenwel dat een onvruchtbare en een zwangere koe respectievelijk voor een gemiddeld bedrag van 18.000 en 25.000 Afghani worden verkocht waardoor het prijsverschil tussen deze dieren gemiddeld 7.000 Afghani bedraagt. Ook de door u opgegeven verkoopprijzen van schapen, zijn overigens moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u dat de prijs varieerde van 10.000 Afghani voor een lam tot 30.000 Afghani voor een volwassen schaap (CGVS 2, p. 6 – 7). Uit bovenvermelde informatie blijkt evenwel dat de prijs voor een lam schommelt tussen 3.000 en 4.000 Afghani en de prijs voor een vruchtbaar volwassen schaap tussen 3.000 en 5.000 Afghani. Aangezien de door u opgegeven prijzen een veelvoud zijn van de gangbare verkoopprijzen, kan er dan ook nog maar weinig geloof worden gehecht aan uw jarenlange activiteiten als verkoper van vee.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u nauwelijks enige kennis bezat over de plaatsen waar uw vader de dieren kocht die hij vervolgens op jullie boerderij stalde en die door jullie werden doorverkocht. Zo verklaarde u dat uw vader overal dieren kocht en daarvoor soms naar andere provincies reisde. Gevraagd naar welke provincies uw vader precies ging, verklaarde u dit niet weten omdat uw vader nooit vertelde waar hij heen ging (CGVS 2, p. 4). U verklaarde verder dat uw vader koeien kocht in dorpen in jullie regio, maar gevraagd waar hij die koeien precies kocht, verklaarde u andermaal dit niet te weten. U stelde dat uw vader niet van dergelijke vragen hield en dat jullie er daardoor nooit over spraken, maar kon evenwel niet verklaren wat uw vader zo onaangenaam vond aan dergelijke vragen (CGVS 2, p. 4 – 5). Dat u nauwelijks enige concrete informatie kon geven over de herkomst van de door uw vader aangekochte dieren is evenwel bijzonder opmerkelijk, te meer daar uw taak er voornamelijk in bestond om de dieren die uw vader had meegebracht aan geïnteresseerde kopers te tonen (CGVS 1, p. 4). Aangezien de herkomst van deze dieren voor de kopers niet onbelangrijk is, is het dan ook significant om vast te stellen dat u daar geen enkele kennis over bezat. Bovendien bleek u nauwelijks in staat om enige concrete informatie te verschaffen over de potentiële kopers aan wie u de dieren moest tonen. U verklaarde die mensen niet te kennen en geen informatie over hen te bezitten (CGVS 2, p. 8). Deze verklaringen zijn evenwel erg moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat u vijf jaar op jullie boerderij dieren hebt getoond aan geïnteresseerde kopers (CGVS 2, p. 7). Dat u ondanks het jarenlange persoonlijke contact met deze kopers slechts in staat bleek om twee van hen bij naam te noemen, is dan ook weinig aannemelijk. Bovendien bleek u zelfs van deze twee personen de woonplaats niet te kennen, noch kon u meedelen wat ze met de door hen aangekochte dieren van plan waren (CGVS 2, p. 8). Gelet op al deze vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw activiteit als veehouder waar u zich de laatste vijf jaar van uw verblijf in Afghanistan dagelijks mee hebt beziggehouden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de wijze waarop de taliban u probeerden te rekruteren een vage en weinig coherente indruk maakten. Zo verklaarde u dat uw vader in totaal drie keer werd aangesproken door leden van de taliban die hem probeerden te overhalen om u aan hen over te dragen. U kon evenwel niet meedelen waar deze mannen met uw vader hadden gesproken noch kon u ook maar enige concrete informatie meedelen over de identiteit van de mannen die met uw vader hadden gesproken. U wist enkel dat deze incidenten zich in de tijdspanne van één maand hadden afgespeeld (CGVS, p. 19). Dat u zich over deze gebeurtenissen enkel in erg vage bewoordingen kan uitdrukken, is des te opmerkelijk aangezien u verklaarde dat uw vader u na zijn tweede gesprek met de leden van de taliban op de hoogte had gebracht van hun plannen (CGVS, p. 19). Dat u desondanks niet in staat bleek te zijn om meer concrete informatie over deze incidenten te verschaffen, is bijgevolg weinig aannemelijk.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over het moment waarop u hebt vernomen dat de taliban u wilden rekruteren. Zoals hierboven reeds werd vermeld, verklaarde u aanvankelijk dat uw vader u na zijn tweede gesprek met de taliban op de hoogte bracht van hun plannen (CGVS, p. 19). Toen u even later opnieuw werd gevraagd wanneer u voor het eerst had vernomen dat de taliban u wilden rekruteren, antwoordde u dat dit pas gebeurde nadat de

taliban tijdens het laatste gesprek hun ultimatum hadden gesteld (CGVS, p. 21). Dat u over dergelijke essentiële aspecten van uw asielaanvraag tegenstrijdige verklaringen aflegt, tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder aan.

Uw omschrijving van de rekruteringsmethodes van de taliban in uw regio, waarbij u persoonlijk en ook andere jongeren uit uw dorp werden geviseerd, in uw regio gaan overigens in tegen informatie van het Commissariaat-generaal in dit verband. Zo zouden tijdens de laatste vijf maanden voor uw vertrek twee van uw vrienden die na vijf uur buiten speelden door de taliban van straat zijn geplukt en gedwongen zijn om in hun auto te stappen en nog twee anderen zouden vanuit hun huis door de taliban zijn meegenomen (CGVS, p. 19 -20). Niemand wist waar die jongens naar toe werden gebracht en sinds hun ontvoering heeft u niets meer over hen vernomen (CGVS, p. 20 – 21). Gevraagd of de taliban de dorpsoudsten hadden gecontacteerd om een dergelijke grootschalige rekrutering in uw dorp uit te voeren, antwoordde u dat de dorpsoudsten daar geen informatie over gaven en dat ze dit nooit tegen de dorpingen zouden vertellen (CGVS, p. 20). Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse echter weinig aannemelijk. Te meer daar u stelde dat niemand zich in uw dorp ten gunste van de taliban durfde uit te spreken uit vrees te zullen worden vermoord (CGVS, p. 20). Deze voorstelling van de feiten stemt dan ook in het geheel niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratieve dossier). De vaststelling dat deze elementen afwezig zijn in het door u voorgehouden relaas, roept dan ook vragen op. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt overigens uitdrukkelijk dat de taliban in Logar voornamelijk rekruteren via de religieuze kanalen en dat burgers die de rangen van de taliban vervoegen, dit op vrijwillige basis doen. Uit deze informatie blijkt tevens dat de taliban in Logar geen gebruik maken van dwang om rekruten aan te werven.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen in verband met de gedwongen rekrutering waarvan u beweerde het doelwit te zijn.

Bijkomend zijn uw verklaringen moeilijk in overeenstemming te brengen met het gedrag van iemand wiens vader en broer al bijna twee jaar vermist zijn. Zo verklaarde u dat u in Iran had gehoord dat uw vader en broer waren meegenomen door de taliban, maar dat u sindsdien geen enkele informatie over hen had vernomen (CGVS, p. 7 en 19). Na uw aankomst in België stuurde een verwant van uw vader, die een vriend en leeftijdsgenoot van u was en eveneens afkomstig was uit Abchakan, u uw taskara en twee foto's door nadat hij uw adres had gekregen van uw smokkelaar. Gevraagd of u deze persoon sindsdien had gecontacteerd, antwoordde u dat u zijn telefoonnummer was kwijtgeraakt toen u uw gsm had verloren. Toen u er attent op werd gemaakt dat hij zijn telefoonnummer op de enveloppe had genoteerd, verklaarde u dat het misschien een telefoonnummer was, maar moest u toegeven dat u nooit naar dit nummer had gebeld (CGVS, p. 9). Dat u tot dusver heeft nagelaten om deze persoon te contacteren, klemmt evenwel met uw verklaringen dat uw vader en broer zijn meegenomen door de taliban en dat u geen enkele informatie over hen heeft. Van een persoon die al bijna twee jaar niets meer over zijn familie heeft vernomen, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij elke mogelijkheid zou aangrijpen om informatie over zijn (vermiste) familieleden te verkrijgen. Dat u dit heeft nagelaten, zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder op de helling.

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat u tevens tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de manier waarop u Afghanistan hebt verlaten. Zo liet u bij uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat u zich te voet en met een vrachtwagen had verplaatst om van uw dorp naar Iran te gaan (Verklaring DVZ, vraag 35). Tijdens het eerste gehoor verklaarde u echter dat u in de auto van uw smokkelaar van uw dorp naar Kabul was gereisd en daarna met een minibus tot aan de Iraanse grens was gereden (CGVS 1, p. 23). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u eveneens in de auto van de smokkelaar van Abchakan tot Kabul te hebben gereden, maar stelde u vervolgens in een vrachtwagen van Kabul tot aan de grensprovincie Nimroz te hebben gereisd (CGVS 2, p. 12). Toen u aan het einde van het tweede gehoor met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, verklaarde u dat de tolk zoniet een fout had gemaakt en dat u had gezegd dat u met een bus uit Kabul was vertrokken. Toen u erop werd gewezen dat u ook op de DVZ had verklaard met een vrachtwagen te hebben gereisd om Afghanistan te hebben verlaten, ontkende u dat toen te hebben gezegd en verklaarde u in Afghanistan te voet en met een bus te hebben gereisd. Toen u uitdrukkelijk werd gevraagd of u zich al dan niet met een vrachtwagen had verplaatst om Afghanistan te verlaten, verklaarde u plots toch met een vrachtwagen te hebben gereisd, maar voegde u hier nog aan toe dat dit slechts een half uur had geduurd en dat u dit voordien nooit had vermeld (CGVS 2, p. 13). Deze verklaring is echter allerminst in staat bovenstaande tegenstrijdigheden te verhelderen. Dat u

uw verklaringen voortdurend wijzigde en steeds andere zaken zei toen u op inconsistenties in uw verhaal werd gewezen, zorgt er bovendien voor dat uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling komt te staan.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Aangezien u zelf niet op de twee door u voorgelegde documenten figureert is het onmogelijk om vast te stellen dat de vrouwen op deze foto's aan u verwant zijn. Zelfs indien het hier om uw moeder en uw zus zou gaan, kan op geen enkele manier worden vastgesteld op welke wijze en in welke omstandigheden deze vrouwen om het leven zijn gekomen. Het verzendingsbewijs uit Afghanistan toont enkel aan dat u contacten heeft in Kabul, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken, en is bijgevolg evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan ter zake ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie weerhouden worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Het is in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet onder meer de taak van de asielinstanties na te gaan of er van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in een deel van het land van herkomst vestigt waar hij geen reëel risico op ernstige schade loopt. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat betreft de algemene omstandigheden in Afghanistan blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd. De impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt zodat er wat de situatie daar kan worden gesteld dat er geen sprake is van een reëel risico er te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict. Kaboel kan dan ook worden beschouwd als een regio van Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid die in bepaalde regio's van Afghanistan heerst.

Inzake de persoonlijke omstandigheden moet worden gesteld dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Op de asielzoeker rust dan ook de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal. Er kan van hem dan ook worden verwacht dat hij de asielinstanties inzicht verschaft in zijn werkelijke achtergrond, zijn netwerk en zijn familiale context zodat de

asielinstantie kan beoordelen of er zijn hoofde sprake is van een redelijk binnenlands vluchtalternatief. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op deze elementen is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Gezien de eerder in deze beslissing aangehaalde vaststellingen met betrekking tot het door u voorgehouden profiel van ongeschoolde landbouwer moet er worden geconcludeerd dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke achtergrond ongeloofwaardig zijn zodat u het de Commissaris-generaal onmogelijk maakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de redelijkheids- en de motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verwijzend naar rechtsleer en rechtspraak merkt hij op dat in de mate er zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen deze zeker niet van aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten. Hij wijst erop dat zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal op 18 september 2012 overeenstemmen met wat hij over zijn onderwijsniveau verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn verklaringen afgelegd tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal wijken, zo stelt hij, maar zeer licht af van die andere verklaringen. Verzoeker merkt ook op dat er een aanzienlijke tijd verstreek tussen het afnemen van die interviews en het moment dat hij zijn school verliet. Hij acht een minimale tegenstrijdige verklaring in dit verband dan ook zeker niet abnormaal. Volgens hem heeft deze vaststelling bovendien niets te zien met zijn asielrelaas en ondergraaft ze dus allerminst de geloofwaardigheid ervan. Met betrekking tot de vermeende tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over zijn bestaan als veehouder in Afghanistan oppert hij dat dit allesbehalve tegenstrijdige verklaringen zijn. Hij merkt op dat het een uitzonderingssituatie was dat zijn vader niet op de boerderij aanwezig was, dat het de normale gang van zaken was dat wanneer zijn vader aanwezig was deze altijd met de cliënten omging, dat het normaal is dat hij tijdens zijn eerste interview met geen woord heeft gerept over deze uitzonderingssituatie aangezien dit hem niet werd gevraagd, dat zijn vader de enige was die de dieren kocht en dat wanneer zijn vader weg was om dieren te kopen het vanzelfsprekend was dat hij de taak van het verkopen van de dieren overnam wanneer er zich cliënten aanboden. Het is dus helemaal geen tegenstrijdige verklaring, aldus verzoeker die stelt dat het op een dergelijke manier interpreteren van zijn verklaringen een teken is van de moedwilligheid van de commissaris-generaal om zijn asielrelaas te torpederen. Voorts werpt hij op dat de commissaris-generaal de beschikbare informatie over de gangbare prijzen waaraan vee in Afghanistan wordt verkocht niet voorlegt, noch de bron ervan vermeldt. Dit schendt, zo meent hij, het algemene rechtsbeginsel van de rechten van verdediging, nu hij die informatie niet kan inkijken en er dus ook niet op kan antwoorden. *"Het baseren van verwerende partij op dergelijke vage beweringen van "informatie die haar voorligt" is niet alleen strijdig met de rechten van verdediging maar ondermijnen ook haar eigen geloofwaardigheid"*. Met betrekking tot het verwijt dat hij niet genoeg moeite zou doen om informatie te vinden over zijn vermiste familieleden betoogt verzoeker dat het feit dat zijn familieleden vermist zijn natuurlijk ook inhoudt dat hij geen weet heeft van iemand die zou kunnen weten waar zijn familieleden zich bevinden, en dus ook niet de verwant van zijn vader die eveneens afkomstig was uit Abchakan. Volgens hem kan het feit dat hij daadwerkelijk geen informatie heeft over zijn vermiste familieleden moeilijk aanzien worden als iets dat tegen zijn asielrelaas spreekt. De definitie van vermist houdt net in dat men geen informatie kan geven over een persoon, aldus verzoeker. Betreffende zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent de manier waarop hij Afghanistan heeft verlaten, wijst hij er, verwijzende naar een artikel van Wikipedia, op dat uit wetenschappelijk onderzoek blijkt dat mensen die trauma's hebben opgelopen door sterke emotionele en pijnlijke gebeurtenissen deze herinneringen blokkeren en meestal een vorm van geheugenverlies oplopen. Dat hij over dergelijke traumatische gebeurtenissen als een vlucht uit zijn vaderland geen eenduidige verklaringen kan afleggen, kan hem, zo meent hij, dan ook niet worden tegengeworpen. Verwijzende naar een rapport van 10 juli 2012 van

het European Asylum Support Agency laat hij tot slot gelden dat het UN Refugee Agency de gedwongen rekrutering zoals hij ze zelf beschreef wel degelijk bekend is.

2.2. De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) hij bedrieglijke verklaringen aflegde met betrekking tot zijn geboortedatum, (ii) er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn activiteit als veehouder waar hij zich de laatste vijf jaar van zijn verblijf in Afghanistan dagelijks mee zou hebben beziggehouden, (iii) zijn verklaringen over de wijze waarop de taliban hem probeerden te rekruteren een vage en weinig coherente indruk maken, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop hij heeft vernomen dat de taliban hem wilden rekruteren, (v) zijn omschrijving van de rekruteringsmethodes van de taliban in zijn regio, waarbij hij persoonlijk en ook andere jongeren uit zijn dorp zouden zijn geviseerd, indruisen tegen de informatie van het Commissariaat-generaal in dit verband, (vi) zijn verklaringen moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met het gedrag van iemand wiens vader en broer al bijna twee jaar vermist zijn, (vii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop hij Afghanistan heeft verlaten en (viii) zijn verklaringen niet toelaten om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in zijn hoofdte of van zijn verblijfssituatie of regio van herkomst.

2.3. Deze motieven die allen steun vinden in het administratief dossier worden op geen enkele wijze ontkracht of weerlegd door verzoeker. Hij onderneemt hiertoe nagenoeg geen enkele ernstige en concrete poging, doch laat daarentegen het merendeel van de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing geheel ongemoeid.

Niettegenstaande de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk melding maakt van de documentatie waarop de commissaris-generaal zich baseerde om te oordelen dat verzoekers verklaringen over de prijs waartegen hij en zijn vader dieren verkochten moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de gangbare verkoopprijzen van vee in zijn land van herkomst, blijkt dat die documentatie zich in het administratief dossier bevindt. De betreffende informatie omtrent de gangbare verkoopprijzen van o.a. runderen en schapen in Afghanistan werd door het Commissariaat-generaal als bijlage aan het administratief dossier gevoegd (stuk 19, map Landeninformatie, "*Afghanistan Livestock Market Assessment*"). Verzoeker had de mogelijkheid zijn dossier te komen inkijken doch heeft geen gebruik gemaakt van dit inzage-recht. Verzoekers kritiek dat hij de betreffende informatie niet kon inkijken en er dus ook niet op kon antwoorden kan bijgevolg niet dienstig worden aangebracht.

De Raad wijst er ook op dat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. De procedure voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is niet van rechtsprekende aard en geen enkele wetsbepaling schrijft voor dat het onderzoek van de commissaris-generaal wat betreft de informatie waarover hij beschikt tegensprekelijk moet zijn. Verzoeker kan derhalve niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de informatie van de commissaris-generaal over de gangbare verkoopprijzen van runderen en schapen in Afghanistan incorrect zou zijn, en hij biedt geen enkele verklaring waarom zijn verklaringen omtrent de prijzen waartegen hij en zijn vader dieren verkochten moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met deze informatie.

Met betrekking tot zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn werk als veehouder herhaalt verzoeker dat wanneer zijn vader weg was van de boerderij om dieren te kopen, het vanzelfsprekend was dat hij de taak van het verkopen van de dieren overnam wanneer er zich klanten aanboden terwijl hij tijdens zijn eerste gehoor in strijd hiermee verklaarde dat hij zelf nooit koeien had verkocht, maar dat zijn vader dit altijd deed. In het licht van verzoekers verklaarde verkoopactiviteiten kon redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij enige kennis zou hebben van de herkomst van de dieren die hij aan geïnteresseerde kopers toonde, aangezien dit voor hen een belangrijk gegeven is. Evenzeer kon van hem worden verwacht dat hij enige concrete informatie zou kunnen geven over de potentiële kopers aan wie hij de dieren moest tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Zijn gebrekkige kennis hieromtrent alsook de vaststelling dat zijn verklaringen omtrent de prijzen waartegen zij hun dieren zouden hebben verkocht totaal niet in overeenstemming zijn met de gangbare verkoopprijzen in Afghanistan ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn beweerde jarenlange activiteiten als veehouder.

Verzoekers huidige vermoeden dat de verwant van zijn vader die hem zijn taskara en twee foto's doorstuurde niets zou afweten van zijn vermiste familieleden, is op geen enkel concreet gegeven gesteund. Verzoeker liet immers geheel na zich bij deze persoon te informeren over het lot van zijn vermiste vader en broer. Van een persoon die al bijna twee jaar niets over zijn familie heeft vernomen, kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij elke mogelijkheid zou aangrijpen om informatie over zijn vermiste familieleden te verkrijgen. Dat verzoeker dit tot op heden echter naliert te doen ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas verder.

Wat verzoekers verwijzing naar en citaat uit een rapport van de European Asylum Support Office d.d. 10 juli 2012 betreft, informatie waarop de commissaris-generaal zijn beslissing mede heeft gebaseerd en welke mee is opgenomen in de informatiebundel toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad vast dat hierin melding wordt gemaakt van het feit dat er aanwijzingen zijn dat er in de Afghaanse provincies Helmand, Kunar, Kunduz en Uruzgan alsook op sommige plaatsen in Pakistan eerder exceptioneel gedwongen rekruteringen door de taliban plaatsvinden. Over Logar, de provincie waarvan verzoeker afkomstig is wordt echter met geen woord gerept. Deze info is dan ook geenszins bij machte afbreuk te doen aan de specifieke en gedetailleerde informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie werd bijgevoegd aan het administratief dossier (stuk 19, map Landeninformatie, "*Subject Related Briefing Afghanistan "Rekrutering door gewapende groepen"*") en waaruit blijkt dat de taliban in Logar geen gebruik maken van dwang om rekruten aan te werven, dat er voornamelijk gerekruteerd wordt via de religieuze kanalen en dat burgers die er de rangen van de taliban vervoegen, dit op vrijwillige basis doen. In het licht van deze informatie, die door verzoeker niet wordt weerlegd, kan geen of slechts weinig geloof worden gehecht aan zijn verklaringen inzake de gedwongen rekruteringsmethodes van de taliban in zijn regio waarbij hijzelf en ook andere jongeren uit zijn dorp zouden zijn geviseerd.

Verzoeker geeft thans toe "*minimale*" tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over zijn scholing. Verzoekers verwijzing naar een wetenschappelijk onderzoek over geheugenverlies ten gevolge van trauma's rechtvaardigt geenszins zijn uiteenlopende versies over de manier waarop hij Afghanistan zou hebben verlaten. Het biedt evenmin een afdoende verklaring waarom hij zijn verklaringen hieromtrent voortdurend wijzigde toen hem op de verscheidene inconsistenties in zijn verhaal werd gewezen. Verzoeker maakte tijdens zijn gehoor overigens op geen enkel moment melding van geheugenverlies en legt geen attest neer dat dit eventueel zou kunnen staven. Uit niets blijkt dan ook dat hij om medische redenen niet in de mogelijkheid zou zijn om coherente en eenduidige verklaringen af te leggen.

Betreffende zijn betoog dat de contradicties en omissies in zijn verhaal niet van die aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten, merkt de Raad op dat verzoeker geen van de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen *in concreto* weerlegt of ontkracht. De bestreden beslissing moet worden gelezen als één geheel; het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag heeft doen besluiten. Het komt aan verzoeker toe om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, waarvan hij de meeste evenwel ongemoeid laat, met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen waar hij hier geheel in gebreke blijft.

De commissaris-generaal kon op grond van het geheel van zijn vaststellingen, welke allen steun vinden in het administratief dossier en die niet in het minst worden ontkracht of weerlegd, rechtsgeldig besluiten dat het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig is waardoor hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker ter terechtzitting neergelegde stukken doen aan het bovenstaande geen afbreuk. De kopie van het paspoort afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel en reeds per brief van 21 maart 2013 aan de Raad overgemaakt bevestigen verzoekers identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staan. De vaccinatiekaart, het schoolattest en de kopie van de taskara van verzoekers vader zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor deze op grond van artikel 8 PR RvV niet in aanmerking worden genomen.

Dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden, verhindert niet dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Met toepassing van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige

schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op een richtlijn van het UNHCR. Uit die richtlijn blijkt onder meer dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota, blijkt dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER